

Arrest

nr. 112.460 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. POKORNY en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

U verklaarde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (25.09.2012) minderjarig te zijn en afkomstig te zijn van Akakhel in het district Tagab van de provincie Kapisa.

Uw vader werkte tot voor kort op de dienst bevolking in Tagab. Hij werd bedreigd door aanhangers van de Hezb Islami, die eisten dat hij zijn werk voor de overheid zou stop zetten. Uiteindelijk, in februari 2012 (eind dalwa 1390, volgens de Afghaanse kalender), werden uw vader en broer samen ontvoerd door leden van de taliban. Zij werden meegenomen in een zwarte auto toen ze op weg waren van de

moskee naar uw huis. Nog diezelfde nacht kwamen leden van de Taliban naar uw huis en riepen dat ze ook u wilden hebben. Uw moeder contacteerde de politie, die de indringers kon verdrijven. De volgende ochtend kwam uw oom (de broer van uw vader) naar uw huis. U moest afscheid van uw moeder nemen en werd naar Kabul gebracht. In Kabul verbleef u op een onbekende plaats. Na een week verliet u Afghanistan. Via Turkije bent u naar Griekenland gereisd, van waar u verder naar België bent gegaan. U bent op 02.04.2012 in België aangekomen en heeft op 03.04.2012 een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een DVD voor met daarop twee nieuwsberichten over de ontvoering van uw vader, enkele foto's, uw taskara en een document waaruit de samenstelling van uw familie moet blijken.

Na dit gehoor werden de resultaten van een vergelijking van uw gegevens met deze van de UK Border Agency ontvangen. U werd een tweede maal gehoord door het Commissariaat-generaal op 19.04.2013. Hier verklaart u wat volgt. U bent geboren op 4/1/1991 en u groeide op in de hoofdstad Kabul. In 2011 bewam u een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk. Op 4 januari 2012 verliet u met uw studentervisum Afghanistan voor het Verenigd Koninkrijk om er studies aan te vatten. Op 2 april 2012 kwam u in België aan waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde. U brengt geen vrees aan voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een DVD voor, met daarop twee nieuwsberichten, enkele foto's, uw taskara, de samenstelling van uw familie neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangevoerd heeft.

Nadat u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA) over uw paspoort en studentervisum en met de informatie uit de facebookaccounts van u en uw broer, bekennt u dat uw eerdere verklaringen over uw identiteit, verblijfplaatsen en asielmotieven bedrieglijk zijn. U bent in werkelijkheid niet minderjarig (geboren op 4 januari 1991) en bent niet afkomstig van Tagab maar groeide in werkelijkheid op in de hoofdstad Kabul, waar uw ouders nog steeds verblijven. U bewam een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk alwaar u van 4 januari 2012 tot uw vertrek naar België begin april 2012 verbleef (CGVS 19/4/2013 p.3-4).

Gevraagd of u nog een vrees aanhaalt in geval van terugkeer naar Afghanistan stelt u dat dit niet het geval is. Derhalve moet u de vluchtelingenstatus geweigerd worden (CGVS 19/4/2013 p.4).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers,

de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen omtrent de bedrieglijkheid van de initieel verklaarde identiteit, verblijfplaatsen en asielmotieven, kan er aan de documenten die u neerlegde om deze bedrieglijke verklaringen te ondersteunen geen waarde worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2 §1 juncto 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen mogen worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48/4, §2, c en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker niet betwist, meer bepaald: *“Nadat u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA) over uw paspoort en studentenvisum en met de informatie uit de facebook-accounts van u en uw broer, bekennt u dat uw eerdere verklaringen over uw identiteit, verblijfplaatsen en asielmotieven bedrieglijk zijn. U bent in werkelijkheid niet minderjarig (geboren op 4 januari 1991) en bent niet afkomstig van Tagab maar groeide in werkelijkheid op in de hoofdstad Kabul, waar uw ouders nog steeds verblijven. U bekwam een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk alwaar u van 4 januari 2012 tot uw vertrek naar België begin april 2012 verbleef (CGVS 19/4/2013 p.3-4).*

Gevraagd of u nog een vrees aanhaalt in geval van terugkeer naar Afghanistan stelt u dat dit niet het geval is. Derhalve moet u de vluchtelingenstatus geweigerd worden (CGVS 19/4/2013 p.4).”

De Raad schaart zich achter dit motief uit de bestreden beslissing en stelt vast dat verzoeker geen vluchteling is in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.4. De verzoekende partij stelt dat er in haar land van herkomst, meer bepaald in de stad Kabul, sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit blijkt uit andersluidende en meer recente informatie van internationale organisaties (zie “Achtergrondfiche Afghanistan”, november 2012, Vluchtelingenwerk Vlaanderen).

De verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Kabul en naar algemene mensenrechten rapporten, meer bepaald *“andersluidende en meer recente informatie van internationale organisaties*

(zie "Achtergrondfiche Afghanistan", november 2012, Vluchtelingenwerk Vlaanderen)", die echter niet nader bepaald worden of neergelegd. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder deze rapporten neer te leggen en toe te lichten en een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Met deze vage verwijzing naar informatie die van minder recente datum is dan de informatie in het administratief dossier (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze informatie onjuist of niet meer actueel zou zijn.

Hiermee weerlegt de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet waar deze stelt: "Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." De Raad schaarft zich achter dit motief.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS